

til § 96. **Ændringsforslaget** til § 97 har jeg allerede omtalt. Det gaar ud paa, under denne Paragrafs Bestemmelser, at indføre ogsaa det Tilfælde, at en Bærnepligtig er tilfagt til at møde paa et bestemt Sted for at gjenindtræde i Krigsmagten. Som tidligere sagt har Udvalgets Flertal fundet, at et saadant Tilfælde nærmest maatte henføres under denne Paragraf fremfor under § 81. — Jeg skal derefter gaa over til 6te Kapitel. Der findes et **Ændringsforslag** under Nr. 66 til § 103. Det er af samme Bestaffenhed som de, vi tidligere have omtalt, og gaar ud paa at rette Ordet „ringere“ Krigsmænd til „andre“ Krigsmænd. Det er selvfølgelig kun en ren Redaktionsændring og medfører iøvrigt ikke nogen Forandring i Paragrafens Indhold. Til § 108 er der stillet et **Ændringsforslag** under Nr. 68. Som ærede Medlemmer ville se, gaar det ud paa at gjøre det til ubetinget Pligt for vedkommende nære Slægtninge at søge at hindre Forbrydelsen; kun naar de have gjort det, slippe de for Straf for at have undladt Anmeldelse. Det er et lignende Forslag som det, vi tidligere have omtalt ved foregaaende Paragrafer. — Under Nr. 69 er der til § 110 foreslaaet, at Ordet „Dyr“ rettes til „Modstand“. Det er kun en ren Redaktionsændring, som har Hensyn til den i den borgerlige Straffelov brugte Terminologi om Dyr. Hvorvidt der absolut skulde være nogen Nødvendighed for at gjøre denne Forandring, veed jeg ikke, men den Forandring som er foreslaaet, kan i alt Fald ikke bringe nogen Misforstaaelse ind i Paragrafen, og Ordet „Modstand“ er maaste nok saa klart som „Dyr“. „Dyr“ bruges nu iøvrigt i denne Paragraf, forekommer det mig, i en noget anden Betydning end i den borgerlige Straffelov, naar den taler om Dyr. — Jeg gaar derefter til 7de Kapitel. Der er til § 113 foreslaaet under Nr. 70 at rette „Tjenesten“ til „Tjeneste“, og paa lignende Maade er under Nr. 71 den samme Rettelset foreslaaet i § 115. Det er nærmest en Redaktionsændring, som er beregnet paa ikke at fremfalde nogen Misforstaaelse, da Udtrykket „Tjeneste“ i daglig Tale ofte forstaaes om det Tidrum, da Vedkommende aftjener sin Bærnepligt, hvilket inidertid aabenbart ikke er Meningen med Ordet her i denne Sammenhæng. — Jeg kommer derefter til **Ændringsforslagene** under Nr. 72 a og b til § 120. Det første af disse **Ændringsforslag** gaar ud paa den, som det synes, — i det Mindste mig — temmelig fornuftige Forandring at gjøre Straffen afhængig af, at vedkommende Overmand virkelig har været kjendelig som saadan for den Paagjældende. Naar Vedkommende er i Uniform, kan det forlanges, at man skal kunne kjende ham; naar han derimod er civil, er det, i alt Fald i mange Tilfælde, umuligt for de Menige at kjende ham, i det Mindste i den første Tid, de ere sammen med ham, og man finder det derfor ubilligt, om Ved-

kommende i saadanne Tilfælde skulde blive anset med Straf. **Ændringsforslaget** under Nr. 72 b er en ren Redaktionsændring, som jeg dog tror er heldig, idet Ordet „Hæder“ i den Sammenhæng, hvori det her forekommer, ikke bruges i samme Betydning som ellers i daglig Sprogbrug. — **Ændringsforslaget** under Nr. 74 til § 121 gaar egentlig ud paa at supplere Paragrafens Bestemmelser og tilføie Noget, som iøvrigt formentlig følger af Sagens Natur, nemlig, at det ved Anvendelsen af disse Straffe anses som fornuldende Omstændighed, naar Overmanden ikke tillige er Vedkommendes Forefatte. De i §§ 118—20 nævnte Tilfælde, nemlig dels at have udfordret, dels ikke at have vist de befalede Lejn paa Uerbødighed lige over for en Overmand, ere strafbare Handlinger, men naturligvis særlig strafbare, naar vedkommende Overordnede tillige ere de Underordnedes Forefatte. — Til § 122 er under Nr. 75 foreslaaet, at i sidste Linie rettes „8“ til „6“. Man har fundet den i Paragrafen foreslaaede Minimumsstraf af 8 Aar for altfor urimelig streng og var først betænkt paa at nedsette den yderligere end foreslaaet, men man indskrænkede sig til at nedsette den til 6 Aar, idet man tænkte sig, at, hvis Omstændighederne vare af saa særegen Bestaffenhed, at man vilde finde selv denne Straf uforholdsmæssig haard, vilde Straffen kunne nedsettes ved Benaadning. — Til § 123 er der under Nr. 76 foreslaaet en **Ændring**, som er en ren Redaktionsændring, idet man har rettet Ordet: „en ubegrundet“ til „ugrundet“, da det jo er klart, at Meningen med Paragrafen er den, at den, som til høiere Forefatte fremfører en ubesjætt eller ugrundet Klage, skal straffes, som i Paragrafen angives, ikke den, som indgive en Klage, som ikke indeholder en Begrundelse. — Til § 130 har Udvalget under Nr. 77 b foreslaaet, at der efter 2det Stykke indsættes: „Den, som ulovligt truer sin Undermand med Vold, uden dog at forsøge paa at tilføie ham nogen saadan, straffes med Fængsel“. Det er en Bestemmelse, som det i og for sig er naturligt er i Straffeloven. Straffeloven indeholder ikke nogen Bestemmelse om, hvorledes det gaar den Overmand, der ulovligt truer den Underordnede med Vold. Det synes naturligt, at saadanne Forhold ere strafbare, og man har derfor anset det for hensigtsmæssigt at optage det under § 130, til hvilken det jo nærmest kunde slutte sig. — Til § 131 har Udvalget under Nr. 79 foreslaaet, at der i 2den Linie efter „Magt“ tilføies „eller Trusel herom.“ Det er naturligt, at, naar det er lovligt at anvende legemlig Magt under de i Paragrafen ommeldte Tilfælde, er det ogsaa lovligt at anvende Trusel derom, saa hvad der siges, er for saa vidt ikke andet, end hvad der følger af sig selv. Der er dernæst foreslaaet, at i det første Stykke skulle de to sidste Punktumer udgaa, nemlig: „Dog, hvis det er aabenbart, at